

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **E. P.**, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. února 2013, čj. 51/1.30/13/14.3, t a k t o :

- I. **V řízení přerušeném prohlášením konkursu na majetek úpadce - společnost Kabelky snů, s. r. o., usnesením ze dne 9. 10. 2014, čj. MSPH 78 INS 22007/2014-A-10, se p o k r a č u j e .**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. února 2013, čj. 51/1.30/13/14.3, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- III. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 10.800,- Kč, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání obchodní společnosti Kabelky snů, s. r. o. (dále také jen „společnost Kabelky“), a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále také jen „inspektorát práce“) ze dne 21. 11. 2012, čj. 9268/8.30/12/14.3, kterým byla společnosti Kabelky uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ve dnech 21. 3., 28. 3. a 3. 4. 2012 provedl inspektorát práce v provozovně společnosti Kabelky na adrese Gočárova třída 479/2, Hradec Králové, kontrolu v rozsahu ustanovení § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), a zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), se zaměřením na skutečnost, zda kontrolovaná osoba neumožňuje výkon nelegální práce. Kontrolou

v místě kontroly zjistili pracovní činnost paní D. B., která vypověděla, že zde od ledna 2012 vypomáhá kamarádovi jejího syna panu V. jako prodavačka s inkasem a že občas vybaluje zboží, že vypomáhá, když pan V. potřebuje, celý den. Vypověděla rovněž, že práci nevykonává na základě pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti ani o provedení práce nebo jiné smlouvy. Odměnu za práci dostává buď na ruku, nebo formou naturální odměny.

Žalovaný uvedl, že výsledky kontroly byly shrnuty a zadokumentovány v protokolu o kontrole ze dne 11. 4. 2012, čj. 2453/8.71/12/15.2, se kterým byla společnost Kabelky seznámena a jehož stejnopis téhož dne převzala. Využila svého práva podat námitky a požádat o přezkoumání protokolu a následně i práva podat námitky proti výsledku přezkoumání protokolu. Námitky byly zamítnuty.

Oznámením ze dne 2. 8. 2012 zahájil inspektorát práce se společností Kabelky správní řízení a nařídil ústní jednání. To se uskutečnilo dne 17. 8. 2012. Při něm bylo provedeno dokazování listinnými důkazy a zástupkyně společnosti Kabelky uvedla, že paní B. nevykonávala práci, která by se dala označit jako závislá práce podle § 2 zákoníku práce, pouze několikrát zcela dobrovolně přátelsky vypomohla, protože je matkou kamaráda pana V., je v důchodu, má čas a je ráda mezi lidmi, proto souhlasila, že obchod pohlídá, když musí pan V. odjet. Výpomoc nebyla dlouhodobá či pravidelná a byla vykonávána bez nároku na odměnu. Teprve v březnu 2012 se dohodli, že uzavřou dohodu o provedení práce. Zástupkyně společnosti Kabelky uvedla, že výše pokuty je pro společnost likvidační, a navrhla výslech svědků.

Ve dnech 18. 9. a 15. 10. 2012 provedl inspektorát práce výslech svědků D. B., K. V. a M. V.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem inspektorátu práce, že společnost Kabelky je vinna ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustila tím, že umožnila D. B. výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona, a to od ledna 2012 do 21. 3. 2012. Svým jednáním tedy porušila ustanovení § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), dle něhož závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními předpisy. Za tento správní delikt byla společnosti Kabelky uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

V reakci na odvolací námitky se žalovaný zabýval definičními znaky závislé práce v návaznosti na definici nelegální práce uvedené v ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Poukázal na změnu zákoníku práce od 1. 1. 2012 s tím, že od tohoto data došlo ke změně definičních znaků, které jsou tak upraveny toliko v ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce a jsou jimi: práce vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, práce jménem zaměstnavatele, práce dle pokynů zaměstnavatele a osobní výkon práce zaměstnancem. Činnost D. B., tj. hlídání obchodu, přejímání a prodej zboží dle žalovaného uvedené definiční znaky závislé práce naplňuje.

Žalovaný uzavřel, že při stanovení výše pokuty postupoval inspektorát práce v souladu se zákonem, když v odůvodnění rozhodnutí uvedl hodnotící kritéria pro ukládanou pokutu. Uvedl, že řádně zhodnotil osobní a majetkové poměry společnosti Kabelky, závažnost a způsob spáchání správního deliktu a za polehčující okolnost považoval skutečnost, že výkon nelegální práce byl umožněn v krátkém časovém období. Pokutu uložil na samotné spodní hranici zákonné sazby, přičemž zákon

neumožňuje uložit pokutu nižší, ani možnost upuštění od uložení sankce. Žalovaný poznamenal, že z pozice správního orgánu (orgánu výkonné moci) není příslušný hodnotit, zda je stanovené rozpětí protiústavní, není ani subjektem oprávněným podat návrh na zrušení části zákona.

Včas podanou žalobou se společnost Kabelky domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí inspektorátu práce.

Předně namítla, že obě napadená rozhodnutí jsou nesprávná, a proto i nezákonná, neboť oba správní orgány k nim dospěly na základě nesprávných skutkových zjištění a zjištěný skutkový stav nesprávně právně posoudily. Je přesvědčena, že přítomnost D. B. v její provozovně nelze považovat za výkon závislé práce. D. B. pouze přátelsky vypomohla svému známému, kamarádovi svého syna, a to zcela dobrovolně v rámci svého volného času a bez nároku na odměnu. Jak vyplývá z výpovědi její i svědků, žádný z účastníků vztahu neměl vůli uzavřít pracovněprávní ani jemu obdobný vztah. Dle jejího názoru nelze účastníky proti jejich vůli nutit k uzavírání jakéhokoli právního vztahu, není-li dán oboustranný zájem na jeho uzavření. V této souvislosti poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Připomněla rovněž, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že společnost Kabelky provozuje svou činnost prostřednictvím svých zaměstnanců, s nimiž má řádně uzavřeny pracovní smlouvy. Dle jejího názoru v činnosti D. B. nelze ani spatřovat prvky závislé práce, jak jsou definovány v ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce. V daném případě se nejednalo o vztah nadřízenosti a podřízenosti.

Dále společnost Kabelky namítala, že jejím jednáním nebyla naplněna formální ani materiální stránka správního deliktu. Nejen, že u D. B. nešlo o výkon závislé práce, ale jednání společnosti nelze považovat ani za společensky škodlivé, když v jeho důsledku nedošlo k porušení veřejného zájmu, ani jím nebyl způsoben žádný škodlivý následek. Nebyla poškozena ani zkrácena práva D. B., když sama neměla zájem na uzavření pracovněprávního vztahu.

Pokud jde o výši pokuty, je společnost Kabelky přesvědčena, že ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti je co do stanovené spodní hranice sazby pokuty protiústavní a v rozporu s Listinou základních práv a svobod. V jejím případě bude mít povinnost k úhradě pokuty likvidační účinek. V tomto směru poukázala na ustálenou judikaturu Ústavního soudu.

Žalovaný se k podané žalobě písemně vyjádřil, a to shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí, a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrval na svých závěrech. Tím, že D. B. v provozovně společnosti Kabelky přejímala a prodávala zboží, vykonávala činnost, která vedla k dosažení zisku společnosti. V tom spatřuje rozdíl mezi výpomocí např. v rámci sousedských nebo přátelských vztahů mezi dvěma fyzickými osobami a výkonem činnosti pro právnickou osobu. K výši pokuty žalovaný dodal, že z díkce zákona je zřejmé, že žalovaný ani inspektorát práce nemohly uložit pokutu nižší než 250.000,- Kč.

Řízení o žalobě proti shora identifikovanému rozhodnutí žalovaného bylo nejprve přerušeno usnesením zdejšího krajského soudu ze dne 9. 1. 2014, čj. 31 Ad 16/2013-52. Důvodem bylo vyčkání výsledku řízení vedeného před Ústavním soudem o zrušení části ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (konkrétně části na konci tohoto ustanovení znějící: „nejméně však ve výši 250.000,- Kč“) pro rozpor s ústavním

pořádkem České republiky (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR), a to zejména s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektuje zásadu, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nebylo pro delikventa likvidační. Zmíněné řízení před Ústavním soudem bylo již skončeno rozhodnutím ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, kterým tento soud výše zmíněnou část ustanovení ve slovech „nejméně však ve výši 250.000,- Kč“ zrušil jako protiústavní dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů (tj. dnem 20. října 2014).

V mezidobí byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2014, čj. MSPH 78 INS 22007/2014-A-10, na úpadce obchodní společnost Kabelky snů, s. r. o., prohlášen konkurs. Prohlášením konkurzu na majetek úpadce bylo řízení přerušeno ze zákona ve smyslu § 263 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů. V přerušených řízeních lze za podmínek stanovených ustanovením § 264 insolvenčního zákona pokračovat na návrh insolvenčního správce. Proto byla insolvenční správce v tomto smyslu soudem vyzvána ke sdělení postoje k věci. V reakci na výzvu správce navrhla pokračování v řízení. Proto odpadl důvod přerušení řízení a mohlo v něm být pokračováno.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání za podmínek uvedených v ustanovení § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s., a žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 21. 3. 2012 provedl inspektorát práce v provozovně společnosti Kabelky snů (statutárním orgánem jsou M. a K. V.) kontrolu se zaměřením na dodržování pracovněprávních předpisů. V provozovně byla kontrolory zastihena D. B., se kterou byl sepsán záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole. V něm jsou zaznamenány její odpovědi na dotazy kontrolorů, konkrétně, že pracuje pro M. V. od ledna 2012, je to kamarád syna a že mu jen vypomáhá jako prodavačka a při vybalování zboží. Vypomáhá bez smlouvy či dohody, odměnu dostává v hotovosti nebo formou naturální odměny. Následující den 22. 3. 2012 byl sepsán záznam o poskytnutí informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech kontrolovanou osobou. Z něj vyplývá, že M. V. uvedl, že D. B. vypomáhá pouze nárazově, tj. pokud on potřebuje dojet do skladu nebo pro zboží. Vypomáhá cca od ledna 2012, dohodu o provedení práce má připravenou k podpisu, paní B. však zatím nebyla v provozovně často. Odměna za pomoc sjednána nebyla, paní si vždy řekla o nějakou drobnost v podobě kabelky. Dne 3. 4. 2012 M. V. do záznamu kontrolorů uvedl, že dohoda o provedení práce je již sepsána a podepsána a že předchozí činnost D. B. byla pouze okamžitým záskokem (přátelskou výpomocí) bez dohodnutého nároku na odměnu. Výsledky kontroly byly následně shrnuty a zadokumentovány v protokolu o kontrole ze dne 11. 4. 2012, čj. 2453/8.71/12/15.2.

Oznámením ze dne 2. 8. 2012 zahájil inspektorát práce se společností Kabelky správní řízení a dne 17. 8. 2012 proběhlo ústní jednání, při kterém byly čteny shromážděné listinné důkazy. Zástupkyně společnosti Kabelky uvedla, že paní B. je matkou kamaráda pana V., kterému pouze několikrát přátelsky vypomohla, protože je v důchodu a má čas, proto souhlasila, že obchod pohlídá, když musí pan V. odjet. Výpomoc nebyla dlouhodobá či pravidelná a byla vykonávána bez nároku

na odměnu. Nevykonávala tedy práci, která by se dala označit jako závislá podle § 2 zákoníku práce. Dohoda o provedení práce s ní byla uzavřena až v březnu 2012. Zástupkyně společnosti Kabelky současně namítla, že výše pokuty je pro společnost likvidační, a navrhla výslech svědků.

Dne 18. 9. 2012 provedl inspektorát práce výslech svědkyně D. B.. Ta vypověděla, že panu V. od začátku roku do dne kontroly vypomohla asi pětkrát, ten jí vždy zavolal, jestli by nemohla přijít, jestli má čas. Na odměně se nedomlouvali, pokud se jí něco líbilo, mohla si to vzít. Připustila, že asi jednou dostala peníze, už si to nepamatuje, ale dostala nějakou tašku. Klíče od provozovny jí pan V. hodil do schránky nebo u ní zazvonil a předal jí je. Teď (po uzavření dohody) už má klíče svoje.

Dne 15. 10. 2012 byl vyslechnut M. V., který uvedl, že společnost Kabelky má tři zaměstnance a tři provozovny. V provozovně v Hradci Králové v době kontroly prodával on a jeho manželka. D. B. vypomáhala v provozovně nárazově, minimálně. Kdy má přijít, jí vždy zatelefonoval a klíče většinou dovezl. Výpomoc od ledna do března 2012 nebrali jako zaměstnanecký vztah, když jí volal, záleželo jen na ní, jestli přijde. Téhož dne vypověděla K. V., že D. B. nebyla v období od ledna do března 2012 zaměstnancem společnosti, zaskočila pouze při přejímce zboží. Pokud je jí známo, tak pouze jednou.

Inspektorát práce dospěl k závěru, že společnost Kabelky je vinna ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustila tím, že umožnila D. B. výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona, neboť vykonávala dne 21. 3. 2012 a předtím od ledna 2012 závislou práci (prodavačka s inkasem a občasně vybalování zboží) v provozovně žalobkyně mimo pracovněprávní vztah. Za to jí uložil rozhodnutím ze dne 21. 11. 2012, čj. 9268/8.30/12/14.3, pokutu ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Odvolání společnosti Kabelky proti rozhodnutí inspektorátu práce žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Dle ustanovení 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle zmíněného ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Podle § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona bylo možno (dle znění zákona v rozhodnou dobu) za uvedený správní delikt uložit pokutu do 10 mil. Kč, nejméně však ve výši 250.000 Kč.

V posuzovaném případě inspektorát práce uložil žalobkyni pokutu ve výši 250.000,- Kč s konstatováním, že tak učinil v souladu s platnou právní úpravou na nejnižší možné hranici zákonné sazby. Učinil tak tedy na základě té části ustanovení, která byla shora citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 shledána jako rozporná s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a současně dnem vyhlášení nálezu zrušena. Krajský soud proto napadené rozhodnutí již z tohoto důvodu musel zrušit pro nezákonnost.

Další spornou záležitostí mezi účastníky byla otázka samotného posouzení, zda se společnost Kabelky dopustila předmětného správního deliktu, tj. zda bylo

prokázáno, že umožnila D. B. výkon nelegální práce. S tím pak úzce souvisí zejména otázka naplnění znaků definujících závislou práci v daném případě.

Z ustanovení § 3 zákoníku práce vyplývá, že závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Za základní pracovněprávní vztahy se přitom považují pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, tj. dohoda o provedení práce a dohoda o pracovní činnosti. Zákon o zaměstnanosti definuje v ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 nelegální práci jako „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“. Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na ustanovení § 2 zákoníku práce. Toto ustanovení definuje závislou práci ve svém odstavci prvním tak, že závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. V odstavci druhém citovaného ustanovení je pak dále uvedeno, že závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

K výkladu znaků závislé práce se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, ve kterém uzavřel, že „*společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.*“

Jak je již shora uvedeno, D. B. na dotazy kontrolorů při kontrole, tak obdobně při své svědecké výpovědi, uváděla, že v provozovně vypomáhala nárazově bez smlouvy či dohody, že šlo o výpomoc kamarádovi syna. Na odměně se nedomlouvali, pokud se jí něco líbilo, mohla si to vzít, asi jednou dostala peníze. M. V. jako statutární orgán společnosti Kabelky rovněž konzistentně uváděl, že šlo o občasnou výpomoc D. B. od ledna do března 2012, nešlo o zaměstnanecký vztah, neboť když jí volal, záleželo jen na ní, jestli přijde.

Krajský soud je nucen konstatovat, že skutkový stav, jak jej inspektorát práce zjistil a zaznamenal a z něhož vycházel rovněž žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí, tj. ve správním spise shromážděné důkazy, nejsou dostatečným podkladem k tomu, aby na základě nich mohl být učiněn závěr o tom, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce jiné osobě ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Ze shromážděných důkazů (záznamů sepsaných při kontrole, protokolu o kontrole, protokolu o ústním jednání a protokolů o výslechu), totiž vyplývá pouze to, že D. B. byla v kontrolované provozovně nárazově (možná pětkrát) za období cca 3 měsíců (od ledna 2012 do 21. března 2012) a že ani neměla klíče od předmětné provozovny. Inspektorát práce ve svém rozhodnutí zmínil, že z docházky, která byla společností Kabelky následně předložena, lze usuzovat, že D. B. docházela do provozovny dlouhodobě a pravidelně, dále se však touto skutečností blíže nezabývá a žalovaný rovněž ne.

Správní orgány musí při posuzování výkonu nelegální práce dle zákona o zaměstnanosti pečlivě hodnotit naplnění všech znaků definující závislou práci a odlišovat ji právě od mezilidské výpomoci. Lze obecně souhlasit se žalovaným, že nelegální práce je závažným negativním společenským jevem a vždy bude docházet ke snaze o jeho zastření. Nelze však ze sociální reality mezilidskou či přátelskou výpomoc zcela vyloučit a za závislou činnost považovat jakoukoliv činnost, kterou jeden člověk vykoná pro druhého podle jeho požadavku, tedy jak konstatoval mimo jiné Nejvyšší správní soud i ve shora zmíněném rozsudku: „... *není zkrátka a dobře možné v rámci boje proti nežádoucí praxi nelegálního zaměstnávání likvidovat běžný občanský život.*“ V tomto směru proto vystupuje do popředí zejména prokazování znaků, jako je soustavnost či vztah podřízenosti vůči zaměstnavateli, což bezesporu není pro kontrolní orgány jednoduchou záležitostí. Prokazování těchto znaků totiž bude zpravidla vyžadovat provedení více systematických kontrol, na základě nichž potom lze činit závěry o skutkových zjištěních, které, dále podpořené výpověďmi svědků, případně dalšími důkazy, teprve mohou být dostatečným podkladem pro právní posouzení věci. V již citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „(i)nspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výslechu svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.).“ Podobně v rozsudku ze dne 5. 12. 2012, čj. 3 Ads 65/2012-30, uvedl, že: „... představa, že k prokázání relevantních skutečností o nelegální práci žalobce stačí výsledky kontrolních zjištění z jediného dne, není bez dalšího udržitelná. Nelze si totiž například plést odměnu za práci s obvyčejnou lidskou slušností poskytnout občerstvení člověku za pomoc s nějakou prací. Stejně tak není možné žádost o nějakou pomoc zaměňovat za pokyny zaměstnavatele“.

Krajský soud tedy uzavírá, že v daném případě nelze na základě dosud provedeného dokazování učinit závěr, že paní D. B. vykonávala pro společnost Kabelky závislou práci, tedy že zmíněná společnost jí umožnila výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bodu 1 zákona o zaměstnanosti.

Krajský soud v této souvislosti podotýká, že správní orgány se v dané věci navíc nedostatečně zabývaly i materiálním znakem předmětného správního deliktu. Závěr, zda se v případě D. B. jednalo o závislou práci nebo o nahodilou výpomoc, je podstatný pro hodnocení materiálního znaku správního deliktu, neboť (jak je uvedeno výše) nahodilá výpomoc podmínku společenské nebezpečnosti jednání nesplňuje. Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se i pro správní delikty uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tj. materiální stránku. Bez materiálního korektivu by mohlo docházet k případům, kdy by za delikt byli postihováni i ti, jejichž delikty by postrádaly znak společenské škodlivosti.

Výše uvedené důvody vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve

věci byla úspěšná společnost Kabelky, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 4.000,- Kč (tj. za žalobu a žádost o přiznání odkladného účinku žalobě) a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátkou JUDr. Alenou Ježkovou, jejíž odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ta učinila ve věci 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu), k tomu má nárok na úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. ledna 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu